

родно. — Секий она, кой истина-та на свое-то ка-
зуканье съ тѣй прекарани и често богохулны увѣре-
ніа доказува, той съ това приводи себе въ подо-
зрениѣ при други-те, чи лъже, и вѣчъ напредъ знае,
чи неще никой да му вѣрува; защо съкой, кой-то
секи пѣтъ истина говори, нему нѣма и безъ клетвъ
вѣруваме; а напротивъ кой-то има обычай да лъже,
нему нѣма не вѣруваме ни тогава, кога съ найстраш-
но кълне, или кога найгадно псува, защо го знае-
ме, чи е като вѣтаръ и вѣзорѣкъ.

Кога некой Христїанинъ нещо говори, трѣбува да
е и самъ за истинѣ-тѣ на свой-атъ говоръ увѣжденъ
и кога-то има нужда, да съ свой-атъ говоръ нѣщо до-
каже или откаже (опровержне), неа употреблава тѣа
простички и кратички рѣчи: „е и не (есте и нїе).“
Сичко друго що е противъ това, съкое друго дода-
ванье, макаръ съ състоало то или въ клетвъ или въ
псовкѣ помрачава истинѣ-тѣ и приводи въ сомнениѣ
честность-тѣ на онова лице, кое-то нѣщо доказува.

Азъ вамъ кажа, учи насъ Спаситель, да съ ни-
какъ не кълне-те нити въ небо-то, защо е то престолъ
Божїи; нити въ земѣ-тѣ, защо е тѣа подножіе на
Божїи-те нозы. Но каже те просто за онова що е и-
стинито, есть; а що е лъжно, не е; а сичко друго,
кое-то е противно на гореречено-то, то не е ни Богу
прїатно. (Мат. гл. 5. ст. 24., 35., 37.)

Описано-то злоупотребленїе на Божїе-то има въ
обычный-атъ животъ заслужува не само укоренїе, но
и казнь, пакъ и тогава, кога-то небыва изъ лошако
намѣренїе, нити изъ пакостно сѣрдце; защо кога нѣ-
кой знае, чи е онова, що онъ прави, и за него и за
Бога недостойно; ако знае, чи го такова дѣло без-